

Burreposten

For katte- og dyrevenner

Nr 1. 3 årgang Februar 2009

Kjære alle dyrevenner!

Håper dere har hatt en fin jul og at dere har det bra. Vi har mye å være glad for i forhold til andre lands krig og bråk. Men noen lider her og , så nå vil jeg fortelle om katter i kirkeasyl.!
Se side 2.

Burre er en TV slave! Han følger med, enten det er dyr eller mennesker på skjermen. Han satt på bordet og strakte seg så mye for å få se, at jeg var redd han ville falt ned.

Derfor har han egen TV stol.

Han fikk sår på halen det gikk betennelse i. Tenk, den fantastiske dyrlege Thorstein Klund som har vært husets faste dyrlege i over 40 år har gått av med pensjon og sluttet! For jeg ringte jo til han om Burres hale.- Jeg er snart 80 år og nå skal jeg kvitte meg med alle instrumenter og ta fri! Sa han.

**Det er vel fortjent, Tusen takk for alt du har gjort for dyrene!
Men ingen kan erstatte deg, du er en fantastisk veterinær og dyrevenn. Det er det ikke bare jeg som mener.**

Han skrev ut resept på penicillin, men den tålte **Burre** ikke. Han ble så rar og gikk og gjemte seg. Da fant jeg på å ta han med meg i senga og koste veldig med han, klappet forsiktig og holdt handa mi over ryggen og halen hans. Hevelsen og betennelsen forsvant.

Jeg kunne ikke komme nær halen hans, men nå kan jeg det. Dette kan være at penicillin tablettene virket på litt sikt.

Det er visst toppen av alt for kattene å få være med på mitt soverom, men da får jeg ikke sove!

Så der er jeg bestemt. Kun i helt spesielle tilfeller, hevder jeg.

Men **Burre** bryr seg ikke om slike bestemmelser!

Han står utenfor døra når jeg skal legge meg.

Og ligger rolig hele natta, uten uro av noe slag. Det er bare behagelig

Noen ivrige ildsjeler i Dyrebeskyttelsen har i flere år foret hjemløse katter i tettbygd strøk. Men foringsstedene har stadig blitt flyttet fordi hus har blitt solgt og tomter bebygde. Og ikke alle mennesker er glad i dyr dessverre.. Så foringsgjengen var bekymret og ulykkelige, for nå var absolutt alle muligheter stengt.

Men håpet var ikke ute!

Kattene søkte asyl i kirken!

Foringsgjengen tok kontakt, de fikk komme ned i kirkens kjeller, sette inn soveplasser og ordne opp. Og kirken hjalp til! De sørget for rent vann og kos, de var virkelige dyrevenner og tok ansvar for Guds små!

Foringsgjengen ordner med mat. Herlig og gledelig!

Gamle Tarzan på 17 år ble plutselig tuft. Helt elendig. Veterinærer var opptatt. På klinikken jeg hadde bestilt for og som en dyrlege skulle levere på hjemvei, fikk jeg svar om at jeg måtte komme med katten så de fikk tatt røntgen og undersøkt den nøye. For de hadde ikke hjemmebesøk. Røntgen koster 2000,- kr og jeg visste med min erfaring at livet ebbet ut, så røntgen var ingen hjelp for katten.

Jeg oppdaget at hun hadde vondt i ørene og ga medisiner.

Dyrlegen som kom med kattermaten, kikket i all hast på henne og sa: -

Røntgen ville ikke vise ørevondt! Jeg trodde hun ville komme seg, og var stadig i kontakt med dyrleger på telefon. En sa at siden hun gikk i ring, var det hjerneblødning og ingen ting å gjøre. En annen sa det kom an på hvordan hun holdt hodet mens hun gikk i ring. Tarzan holdt hodet rett,

Da var det ikke hjerneblødning. Det var da jeg oppdaget at hun hadde

vondt i øret. Men tross medisiner, hun fikk øredråper og til slutt

Imaillin, så ebbet livet ut. Dyrlegen som kom hjem, undersøkte henne og sa: - Her kan det være mer enn ørene.

Det var så trist, men gruelig fælt å se hvordan hun led også. Jeg gikk

med henne på armen og hun lå på fanget mitt. Om natten måtte hun

være i bur, fordi hun på mandag begynte å gå rundt og rundt igjen, var

nær ved å falle ned trappen. Å ha henne i senga nyttet ikke, hun ville

bare ned. Det hele gikk fort. Fredag så jeg hun var syk og tirsdag var det

over. Hun var en klok, men bestemt dame. Og ble funnet utenfor et

kontor for 17 år siden, da kom hun til meg og delte rom med Mira som trodde Tarzan var babyen hennes. Mira vasket og stelte Tarzan rundt baut så hun freste av raseri, men det brød ikke Mira seg det døyt om. Barn skulle vaskes!

Mira gikk på 3 bein da hun kom til meg. Enten påkjørt eller falt ned fra noe. Hun ble funnet på Fjell i Drammen, der er det mange høyblokker. Dyrlege Klund sa: - Her må vi bare ta tiden til hjelp.

Mira ble helt fin og levde til hun ble 13 år. Flere besøk på klinikken ga ikke noe hjelp da hun ble syk. Hun lå ved hodeputa mi.

Samme dag hun døde, 16.mai 2005, kom Burre inn i gårdsplassen og ble værende tross annonser og plakater.

I dag er han TV slave, i alle fall hvis det er dyr og fugler på skjermen. Han gir ikke slipp på retten til å ligge i min seng.

Nytt klatrestativ til jul. Etter en natt raste det sammen og Nalle slo beinet sitt. Men heldigvis ble han fort bra. Jeg fikk igjen pengene og en snekker fikset stativet. Her ligger Sussi og Nalle er i tønna.

Her står Barten og psyker ut Snøsokk i håp om at hun gir fra seg sitteplassen på rekkverket.

Men det har Snøsokk ikke tenkt gjøre, for det er så fin utsikt over stua der hun sitter og kan følge med på alt.

Hun taper heller ikke fatningen.

Barten gjør et utfall uten hell. Søster Snøsokk lar seg ikke vippe ned av sin sure søster Barten. Men hun legger ørene flatt for å vise at nå er hun irritert!

Tilslutt setter Barten seg ned og nistirrer opp på søster Snøsokk i håp om at hun blir lei og gir fra seg plassen, men den som gikk, var Barten...

En dame hadde funnet en kattunge. Den var langhåret og hadde så mange hårtugger under magen at den nesten ikke kunne gå.

Dessuten sparket noen unger fotball med den, så hun skyndte seg å få den inn. MEN det var sterk allergi i familien så katten kunne ikke være inne. Ikke ute heller pg.a håndteringen den fikk

Hun fikk noen adresser av meg, deriblant til FOD, foreningen for omplassering av dyr. Alle steder var fullt. Men Fod skulle sjekke.

Damen ringte meg. Jeg ba henne fortelle hvor fæle ungene var mot katten. FOD tok katten til seg og damen sukket lettet. Det er godt slike foreninger finnes. Hos meg er det fullt.

En sliten og møkkete uteligger slapper av i sofaen...

Bare en pus

Nå har familien til Pus flyttet og han er hjemløs, men han bor hos meg og det skal han få lov til.

Historien om Pus begynte for noen år siden.

En dag kom nabogutten stolt og glad bærende på en liten katt.

Men den lille pusen vokste fort og ble stor.

Da var det ikke så stas lenger.'

Så Pus ble en rekende fant som ingen brydde seg om. Og hans interesse ble derfor å banke opp alle kattene i nabolaget. De ble vettskremte bare de så han, for han gikk inn alle åpne dører og katteluker. Og var eieren av huset ikke hjemme, la han seg like godt til rette i sofaen eller senga, etter at han hadde markert så det både syntes og kjentes.

Men det var ikke lenge han fikk ligge i fred, for så fort husets folk kom hjem var det rett ut. Pus ble jagd ut over alt.

Sommer som vinter. I all slags vær.

Han banket også mine puser og derfor jagde jeg han ut av gårdsplassen. Men han kom igjen. Gikk opp på kjøkkenet og spiste og markerte så det rant nedover vegger og møbler.

Mine katter var rasende, især Rasmus som han skremte nesten vettet av. Jeg hørte skrik og hyl en dag, utenfor døra satt Rasmus trykket opp mot veggen mens Pus satt foran han og slo og slo han med labben. Da han fikk se meg løp han og Rasmus måtte trøstes med tunfisk.

Det hendte Pus forsøkte komme inn i huset om natta for å sove i sofaen. Mer enn en gang kom han ikke lenger enn til trappa, for oppover trinnene satt flere av mine puser som "velkomstkomite" og nektet slippe han forbi. Likevel prøvde han forsere gjengen, men da var det sånt leven at jeg våknet og måtte stå opp av senga. Og da også jeg kom, trakk Pus seg tilbake og forsvant.

Senere la jeg merke til det fortapte, triste og ensomme uttrykket i øynene hans og begynte synes synd på han. Så jeg passet på alltid å ha mat ute under verandaen som han kunne spise, han holdt seg på avstand når han så meg, for han stolte nok ikke på meg. Jeg ville gjerne bli venner med han og sluttet jage han ut av huset hvis han lå i sofaen om morgenen når jeg sto opp.

Jeg fikk også inntrykk av at han sto gjemt ute og passet på når jeg gikk til butikken eller kjørte av sted med bilen, for da lå han nesten alltid og sov i stua når jeg kom hjem.

Av og til snakket jeg med eierne. De så Pus sjelden. De ropte på han kl. 23 når de skulle legge seg, kom han ikke da, måtte

han være ute om natta. —Har han noe varmt sted å ligge da? spurte jeg. —Han har en eske i uthuset, fikk jeg til svar.

Det var vel derfor jeg våknet ei vinternatt ved at Pus sto nede i hagen og mjauet opp mot soveromsvinduet mitt i 3.etasje. Ute var det 17 kuldegrader. —Bare kom opp du, sa jeg til Pus. I et par lange byks entret han stigen til katteluka og kom inn i huset hvor han sov til langt på dag.

Pus ble kastret i håp om at han skulle bli roligere, familien fikk nok en del klager på han.

Slåssingen fortsatte som før. Især likte han jage mine små pusejenter. Lille Clio var livredd han og gjemte seg så fort hun så han. Jeg forsøkte klappe han, men det ville han ikke ha noe av, bare løp unna.

Så han hadde nok ikke store tiltroen til mennesker. I sommer så jeg han kastet opp en haug med spolorm. Han var da blitt så tynn at det var vondt å se han. Familien hans fikk jeg ikke kontakt med.

Så jeg kjøpte markekur til vel kr.50,-. Men Pus var ikke tapt bak en vogn. Han ante "ugler i mosen", skulle en tro, for maten med markepille rørte han ikke. Så den maten ble kastet og den andre pillen ble blandet i tunfisk, det beste alle pusene vet. Pus spiste forsiktig den tunfisken som ikke hadde blandet seg med medisinen. Så ble også den maten kastet.

Da kjøpte jeg en tube Banmint og tok sjansen på å holde han i nakkeskinnet mens jeg sprøytet pastaen inn i munnen hans.

Det gikk helt fint. Jeg var jo litt redd for at han ville bite meg, for jeg husket at hun som hørte til familien hans var redd for

å holde han en gang han hadde jagd Clio inn under terrassen til naboen. Hun kom tilfeldigvis forbi i den kalde, mørke høstkvelden jeg sto nede i hagen og lokket på Clio. Hun virket redd da hun løftet opp Pus og slapp han fort ned igjen. Men Clio kom hjem.

Jeg har laget luftegård på ca 60 m² til pusene mine, med 3 m høyt nettinggjerde og innoverhengende netting så ingen skal klare klatre over. Lille Clio utbryterprinsesse klatrer over.

Pus forserer gjerdet begge veier. Det gjerdet har jeg jobbet mye med for å få det "katteteft" så pusene holder seg inne. Trafikken av biler har vært et mareritt for pusene mine i mange år, jeg orker ikke miste flere i trafikken, da jeg mistet den siste sa min datter Marit: - Mamma, ta alle sparepengene dine og lag en luftegård for pusene dine.

Det skulle jeg gjort mye før. Selv om de ikke har mer enn 60m², har de flere trær, stiger og hyller de kan løpe på og ligge på. Grønt gress og katteluke så de går ut og inn av huset døgnet rundt. Og her har Pus begynt å være. Han skjønner nå at jeg ER glad i han og lar meg klappe han mens han stryker seg inntil meg og setter blikket på meg. Det betyr mat. Især tunfisk.

Han er fortsatt beskjeden og det hender jeg må bære han inn i huset når tunfisk skal fordeles, da sto han forsiktig og avventende til å begynne med. Ikke nå lenger. Nå kommer han akkurat som de andre og hopper også opp på benken, som de andre.

Ikke markerer han så mye som før heller, han forstår at han har et hjem. Av og til står han i trappa og ser på meg. Da følger jeg han til nettingporten og lukker han ut så han slipper

klatre over. For han lar seg ikke stoppe av en port, klatrer over selv om det ser nokså vanskelig ut. Jeg vil gjerne gjøre det lettere for han når jeg er i nærheten og skjønner hva han vil. Når jeg lukker opp porten sier jeg alltid :- Kom fort inn igjen da, gutten min.

Pus er ikke lenger redd for å ligge i sofaen, redd for å bli jaget. Nå føler han seg trygg, selv om enkelte av pusene ikke har glemt all julingen de har fått tidligere og freser til han, av og til.

Men slikt overser Pus.

Marit har satt katteluke i nettinggjerdet så Clio og de andre som tar seg en tur lett kan komme inn igjen. Problemet med å gå ut for meg er at noen av pusene står på lur og smetter ut igjennom porten idet jeg åpner den for å gå ut selv. Da er det kjekt å ha katteluke så de alltid kan komme fort inn igjen.

Det har også Pus oppdaget. Derfor går han inn og ut hele dagen og holder nok litt kustus på de av pusene mine som

tilfeldigvis er utenfor. Han har ikke glemt sine gamle kunster og gir dem bank så de skynder seg "hjem" igjen. Der er de trygge, selv for han. For inne her er han en av flokken og holder "husefred."

Det var vemodig å se Pus rusle bortover mot sitt gamle hjem, jeg sto en dag å så etter han. Dagen før hadde jeg fått vite at familien hans flyttet for flere måneder siden. Familien hans visste at Pus var velkommen hos meg. Men jeg fikk aldri beskjed om at de skulle flytte. Jeg synes det er verst for Pus.

Dyrene er som menneskene. De er veldig glade i å ha et rolig, trygt og harmonisk hjem. Og nok mat. Og noen som er glad i dem og bryr seg.!

Så enkelt er det!

Pus sammen med sin nye familie, han er ikke lenger en møkkete uteligger...

Pus ble en gammel mann. Han jagde alle fremmede katter og var "vaktmester". Fulgte meg til Galleri Pus om morgenen og hentet meg utpå dagen for å gå hjem.

Vi var som et gammelt ektepar, folk lo av oss.

En dag kom han med en liten hvit kattunge. Den tok han inn i huset, vasket, stelte og ga mat.

Det var Snøhvit. Snøhvit ble voksen og er den som tok seg av alle småpuser som kom i huset her. Kanskje Pus lærte han opp?

Selv om Pus jagde alle fremmede puser, så var det en han ikke klarte.

Palettenkatta.

Han elsket å erte opp Pus. Han gikk inn under gjerdet nederst i hagen og derfra hadde han utsikt over gårdsplassen, hvor Pus ofte oppholdt seg. Straks han ble oppdaget, la Pus i vei nedigjennom hagen for å jage han, men den gleden fikk han ikke for Palettenkatta stakk når han nærmet seg.

Da satt han allerede på jordet på andre siden av Bruveien og nærmest lo av han. For det var nemlig Palettenkattas område og dit gikk ikke Pus.

En morgen jeg spiste frokost begynte Pus å krabbe rundt beina mine. På klinikken sa de blodpropp og Pus fikk slippe.

En fantastisk pus er borte

Jeg savner min snille og flinke "vaktmester.!"

Akkurat som oss mennesker har forskjellig smak, er det det samme med dyrene. Ikke alle katter liker samme for.

Derfor har jeg kjøpt 6 typer tørrfor som jeg blander i samme boks, så kan hver og en plukke ut det som de liker best.

Det er Specific, Lara, Hills, lams, Roa! Canin og Proplan.

I tillegg får de boks: Friskis og Eldorado Tunfisk i gele, Tunfisken er beregnet på mennesker og ikke så mye utblandet som "katte tunfisken". De får også kokt seifilet m/havregryn.

Det har gått veldig inn på meg at Tarzan på 17 år og Prinsessen på 8 år ble alvorlig syke og måtte få slippe. I dag 17.2 var dyrlegen her og så til Prins på 13 år. Han får nå medisin. Håper inderlig han kommer seg og blir frisk igjen.

Galleri Pus
stiller ut og selger bildekunst fra
ca 40 kunstnere. Lager sanger
og taler. Tlf. 98433689/
47240023.

**Galleri Pus sponser Burre
Posten.**

www.haandtverk.no/burreposten

www.haandtverk.no/galleripus

Åpent mand. og torsd.11-17
Bruvn.5, 3055 Krokstadelva

Retur: Karin Woll
Bruvn. 5, 3055 Krokstadelva
Konto for gave til pusene:
05408017809

Tekst og foto
Karin Woll

Mange hilsener fra

*Abbas, Barten, Burre, Clio, Droni, Fido, Gråpus,
Gullet, Lille, Nalle, Mia, Mimmi, Missi, Musse, Noste Pippi, Shans, Sheiken, Smurf, Snøhvit, Snøsokk,
Sussi, Svarten Svarteper, Sølpilen, Rulle, Prins.
Dere leser riktig, 27.*

Fina gikk bort 16. september 2008, Tarzan 3.2 og Prinsessen 9 dager etter, i dag den 12.2 2009. Hun hadde lang pels som var pjusket, ville ikke stelle den, da beit hun. Hun ble dopet og barbert sommeren 2006 og jeg ville gjøre det igjen nå til sommeren. Men legen mente det måtte være noe som grep inn i hele hennes kropp, for dette gikk veldig fort. Hun kom og spiste sammen med de andre, men gjemte seg etterpå. Under trappa der det er varmekabel. Jeg kjente henne ikke igjen da hun kom i går kveld for å drikke vann.

Det virker så tomt i huset, men minnene er mange. De fikk et hjem og jeg kommer aldri til å glemme dem. Egenrådige, bestemte og sta, slike dyr er deilig å ha! For disse tre var usedvanlig snille selv om de viste tydelig hva de ville!